

Cassie

SOMS WIL JE IETS ZO GRAAG dat je er echt alles voor overhebt. Je brein kneedt je droom als klei en vouwt hem in perfecte vormen. Je ziel fluistert onrustig naar je: *dit is waar je voor geboren bent*. Je hart pompt bloed, adrenaline en hoop rond. Elke pirouette, elke sprong, elke rol op het podium brengt je een stapje dichterbij en herinnert je eraan dat je hart klopt voor ballet. Je spitzen tillen je lichaam hoger dan de anderen en maken je gewichtsloos en luchtig.

Want zo horen ballerina's te zijn. Zo wil ik zijn. Ik moet wel. Ik heb er alles voor over om dat voor elkaar te krijgen. Bijna alles.

Twee pillen staren naar me als gladde, langwerpige ogen. Vol beloftes. Ze liggen in het pillendoosje als spitzen in een opslagdoos en smeken me bijna of ik ze wil gebruiken. Hun glanzende toplaag glinstert in het licht van de kantine. Ik loop met mijn vinger over hun oppervlak. Als ik mijn vingers in mijn mond steek, proef ik de bittere nasmaak. *Neem er gewoon eentje. Kijk of het verschil maakt.*

De andere meiden fladderen om me heen. Het is half november en ze hebben het over de *Thanksgiving*-vakantie, de nieuwste films en die ene jongen die de prins zou moeten spelen in *De Notenkraker*. Het is het bekende liedje, maar sinds ik weer terug ben uit Londen voelt het allemaal zo vreemd. Hier

zijn de lichamen kleiner, lichter, verfijnder dan dat van mij. Ik val hier veel meer op. En dat nemen ze me kwalijk. Zo voelt het in elk geval wel.

'Is dat je geheim? Ben je daarom zo goed?' Bette gaat naast me zitten. Ze schuift dicht tegen me aan, zo dicht dat ik haar haarlak kan ruiken. We hebben dezelfde blonde kleur haar. Of nou ja, dat hadden we. Mijn haar is nu paarsig omdat iemand haarverf in mijn conditioner heeft gestopt.

'Nee, het zijn gewoon vitamines.' Ik kijk om me heen of ik Alec zie. Medewerkers van de school nieten papieren kalkoenen aan de prikborden in de kantine en de lunchdames zetten magere pompoenyoghurt neer als snack. Als ik weer naar mijn dienblad kijk, voel ik dat Bette naar me zit te staren. Het is nog steeds onwennig om met haar alleen te zijn. Ik zou dankbaar moeten zijn dat ze bij me wil zitten, de anderen doen dat niet. Het is alsof ik in een beschermende bubbel zit nu zij in mijn buurt is. Het is veilig, beschermd en ondoordringbaar. Maar ik zit nu samen met haar opgesloten. 'Ik doe niet aan pillen.' Ik probeer niet veroordelend te klinken.

Bettes hand glijdt naar haar sleutelbeen. Haar vingers volgen het kleine kettinkje naar de hanger. Ze draagt hem altijd, alsof het een glinsterende robijn is waar iedereen naar moet kijken. In werkelijkheid is het een dof, vervaagd ding, niet groter dan een muntje. 'Wat zit er dan in dat pillendoosje? Wat zijn dat?'

Ik wil haar vragen waarom het haar zoveel kan schelen. Maar hier bij het American Ballet Conservatory vraagt niemand haar dat soort dingen.

'Vitamines. Voor extra energie,' lieg ik terwijl ik naar de kleine dieetpillen kijk. Het eten in de kantine is anders dan het eten in de Royal Ballet School en hoewel ik hier pas twee maanden ben, is er zoveel anders dat ik het gevoel heb dat ik mijn balans ben verloren tijdens een pirouette. Ik ben anderhalve kilo zwaarder dan ik zou willen. Mijn ogen schieten heen en weer tussen de *petit rats* die hun dienbladen op de afruimband zetten en tafels vol met dansers van niveau zeven en acht die lopen te stressen over wat ze moeten eten voor de balletles. Maar ik kan Bettes harde blik niet ontwijken.

Haar wenkbrauw schiet omhoog. 'Maar twee vitaminepillen?' Ze grist

het doosje weg voor ik het kan sluiten. Ze loert naar de pillen, alsof ze een code probeert te ontcijferen en geeft het dan weer aan me terug als haar detectivespelletje er weer op zit.

'Mijn dagelijkse dosis. Ik moet ze tijdens de maaltijd innemen.' Ik klap het doosje dicht en stop het in mijn danstas in de hoop dat het gesprek hiermee is afgesloten. Eleanor loopt naar de tafel. Het is duidelijk dat ze bij ons wil zitten. Ik slaak bijna een zucht van opluchting. Maar Bette wappert met haar hand alsof ze een vlieg wegjaagt van haar drinkwater. Eleanor schiet weer weg. 'Ze had best bij ons mogen…'

'Het is goed zo,' zegt Bette. 'Ik heb vandaag echt even geen zin in haar.' Ze tikt met haar nagels op tafel en zoekt naar mijn doosje. 'Weet je, je hoeft echt niets voor mij achter te houden, hoor.' Haar blauwe ogen staren in de mijne. 'Je bent nieuw, dus ik zou het fijn vinden als je hier een vriendin hebt. We zijn nu toch praktisch familie. Ik heb Alec beloofd dat ik op je zou letten en dat leek hem een goed idee.'

Ik wil ook dat het een goed idee is. Ik wil hier graag een vertrouweling. Ik mis mijn vrienden van het Royal Ballet. Ze komt nog dichterbij. Haar schouder wrijft tegen de mijne en we zakken dieper in de bubbel. Ze kijkt naar links en naar rechts, maakt haar ketting los en haalt hem van haar nek. Ze legt hem voor ons op tafel en opent voorzichtig de hanger. In de kleine hanger ligt een perfecte cirkel; een buitenste laag blauwen pillen omringt een kleinere cirkel witte pillen. De witte pillen zien er precies zo uit als die van mij. Ik vraag me af hoe het kan dat alle pillen er zo hetzelfde uitzien, terwijl ze zulke verschillende effecten zouden moeten hebben.

'Ik doe ook niet aan pillen,' zegt ze. 'Alleen als ik ze echt nodig heb. Een extra boost om Morkies correcties aan te kunnen. Zelfs mijn zus en anderen in de groep gebruiken dit. Het stelt niets voor.' Ze geeft me op precies de juiste manier een klopje op mijn been. De geluiden in de kantine benadrukken wat ze zegt. 'Eén tip: zorg dat je nooit zonder energie komt te zitten. De Russen geven, maar ze nemen het ook net zo gemakkelijk weer weg.'

'Ik weet het,' zeg ik, terwijl ik terugdenk aan die keer dat ik gecast werd

voor *La Sylphide* met de meiden van niveau acht. Meneer K noemde me een van de meest getalenteerde dansers van mijn leeftijd die hij ooit gezien had. Maar ik weet niet of ik het Royal Ballet had moeten verlaten om hierheen te komen. Ze schuift haar hanger mijn kant op.

'Wat is het?'

'Adderall. Krijg je energie van.' Haar ogen worden groter terwijl ze die van mij bestudeert, op zoek naar een reactie.

'Bijwerkingen?'

'Serieus? Dan niet.' Ze klapt de hanger dicht en hangt hem weer om haar nek. Ze trekt haar aanbod net zo snel in als dat ze het deed, maar weet erbij te glimlachen om het te verzachten. Alsof ze me een plezier doet. 'Ik wil je alleen maar helpen.'

'Bedankt, maar…'

Alec en zijn vader, mijn oom Dom, lopen de kantine binnen, recht op mijn tafel af. Ik sta op, oom Dom geeft me een knuffel en Alec gaat op mijn lege stoel zitten.

'Hoe gaat het ermee, Cass?' Ik krijg tranen in mijn ogen van de bezorgde toon van oom Dom, maar ik veeg ze weg voordat hij ze ziet. Zijn ogen zijn hetzelfde als die van m'n moeder. Hij strijkt over m'n haar. 'Het paarse is er bijna uit. Ik vond het wel leuk.'

Hij probeert me op te vrolijken, maar het kost me moeite om te glimlachen.

Het is een van de vele 'grappen' die de meiden in de twee maanden dat ik hier ben met me hebben uitgehaald. Net als de in azijn geweekte spitzen, kapotgemaakte maillots en gestolen post: de liefdesbrieven van mijn vriendje Henri uit Parijs. Als ik er alleen al aan denk, voel ik de tranen weer komen. Maar ik mag niet huilen. Niet hier. Niet nu.

'Het gaat wel,' zeg ik, en ik zou willen dat het waar was. Hij drukt een kus op mijn voorhoofd en glimlacht naar mijn dappere gezicht. 'Alle begin is moeilijk, toch?'

'Hou vol, Cass.' Oom Dom geeft me nog een knuffel, draait zich om en verlaat de kantine. Ik mis hem direct.

Alec staat ook op en kijkt naar zijn telefoon. 'Klaar om te gaan?' Hij vraagt het aan ons allebei, maar kijkt alleen Bette aan.

Ballerina's verlaten de kantine om te stretchen voordat de les begint. Ik keer me om naar de tafel. Bette houdt mijn pillendoosje in haar handen. 'Vergeet deze niet. Ze vielen uit je tas.' Ze legt ze op tafel en schuift langs me. 'Ik zie je binnen.' Alec slaat zijn arm om haar nek, kijkt naar me met een domme grijns op zijn gezicht en samen verlaten ze de kantine.

Ik drink gretig uit het fonteintje, maar toch kost het me moeite om de pillen door te slikken. Ik denk aan hoe ze in mijn maag oplossen, hoe ze me helpen om de beste versie van mezelf te worden.

In de studio vind ik helemaal achterin een plekje, ver van de anderen, vooral van Bette. Ik pak mijn balletschoenen. Met mijn benen in een brede v-vorm op de studiovloer begin ik aan een lange, diepe stretch. Ik breng mijn armen boven mijn hoofd en strek ze omlaag naar mijn tenen. We warmen ons twintig minuten op, totdat mevrouw Genkin in haar handen klapt en om onze aandacht vraagt.

We oefenen aan de barre en voeren oefening na oefening uit om onze benen, voeten en buikspieren op te warmen. Mevrouw Genkin glimlacht naar me terwijl ze mijn *tendus* controleert. 'Je lijn is perfect, Cassandra. Alles zit op z'n plek.'

Ik voel me helemaal warm worden vanbinnen. Dit zou weleens een mooie dag kunnen worden.

Ze gaat terug naar het midden van de ruimte. Door de spiegels aan beide kanten lijkt het net of er duizend van haar zijn. 'Tijd om in het midden te oefenen. Trek je spitzen aan.'

We rennen naar onze tassen, tapen onze tenen, pakken ze in, trekken onze spitzen aan en rijgen de lichtroze linten om onze enkels.

We springen op en neer om de schoenen op te warmen. Het gebonk en gedreun van spitzen vult de ruimte. Mevrouw Genkin geeft Viktor instructies voor de akkoorden op de piano.

'Meiden, we doen een korte combinatie die eindigt met vier pirouettes.

Ieder twee keer voordat het volgende paar vanuit de hoek begint. Ik wil kunnen zien hoe jullie spotten.'

Er klinkt gekreun.

'Cassie en Bette eerst, gevolgd door June en Sei-Jin.'

We lopen beiden naar het midden en kijken elkaar aan via de spiegel. We lijken op elkaar: lichtblond haar, ijsblauwe ogen en zelfs onze bouw is hetzelfde.

Mevrouw Genkin laat ons de combinatie zien, een serie van *piqué*-draaien van de hoek naar het midden, een sprong naar links, een sprong naar rechts, drie pirouettes die eindigen in een *balancé*. Bette maakt een diepe *plié*. Ze beweegt haar armen sierlijk opzij. Ik doe haar na.

De muziek begint. Ze is snel en gebalanceerd. Haar ritme loopt moeiteloos gelijk met de muziek, alsof ze dit al duizenden keren heeft gedaan. Ik strek mijn been naar voren voor een nieuwe draai en laat me opgaan in de muziek. Mijn hoofd wordt stil: de zorgen, de kritiek, de gezichten in de studioramen, alles verdwijnt. Ik zie mezelf in de spiegel tijdens elke draai. De lange, slanke lijnen, het wervelende roze, zwart en gebroken wit, als een prima ballerina. Als een geboren ballerina.

De lijnen worden met elke draai waziger. Mijn ledematen voelen zwaar en stug. Ik krijg ze niet zo snel omhoog als ik zou willen. Ik draai sneller, ik dwing mezelf om te spotten. Mevrouw Genkin klapt op de maat. Ik ben te langzaam. In de spiegel zie ik Bette dansen met roze, getuite lippen. Er komt een golf van warmte over me heen en het voelt alsof ik geen kracht meer heb. Ik worstel om nog een draai te maken.

Mijn oogleden trillen. Ik vecht tegen hun zwaarte. De behoefte om te slapen overdondert mijn hele wezen.

Ik verdrink in de betovering van de muziek. Bette vangt me op, glimlacht terwijl ze fluistert: 'Het is al goed.' Mijn lichaam zakt naar haar toe, zwaar en log. Alsof ze het verwachtte. Alsof ze al die tijd al wist dat dit zou gebeuren.

1e BEDRIJF

Najaarsseizoen

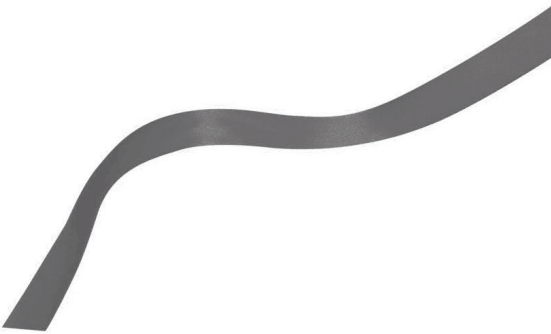

1.

Bette

IK BEN WEER TERUG BIJ DE BASIS: vijfde positie voor de spiegel. De Russische lerares die mijn moeder heeft aangenomen, Yuliya Lobanova, draait mijn linkerheup naar voren en naar achteren met haar kleine, gerimpelde handen. Het steekt en het brandt en ik geniet van de hete pijn. Het herinnert me eraan dat, hoewel ik gekleed ben in zachtroze kleding, mijn spieren sterk zijn, gemaakt voor ballet.

Yuli's grijze lokken zitten in een knot en gehoorzamen aan de elegante, opwaartse trekkracht. Haar heldergroene ogen staren naar me in de spiegelmuur van mijn thuisstudio. 'Je blijft maar in je heup hangen, *lapochka*.' Ze was vroeger een van de sterren van het Maryinsky Theater. Haar foto hing aan mijn slaapkamermuur; jong, moedig en buitengewoon knap. 'Draai naar buiten, naar buiten.'

Ik doe nog meer m'n best om haar en mezelf tevreden te stellen. Om weer sterk te zijn. Om weer mezelf te zijn.

'Til op. Hoger, hoger.'

Door vijf uur per dag, zeven dagen per week te trainen lukt het me om niet te denken aan alles wat er vorig jaar gebeurd is. De pesterijen, het drama, Gigi's ongeluk en mijn schorsing worden vervangen door pirouettes, *fouettés* en *port de bras*.

‘Laat me zien dat je er klaar voor bent,’ zegt ze. Ze is tevreden met mijn nieuwe en verbeterde superdiepe uitdraai.

Ik zet een stap richting de spiegel en maak mijn ruggengraat zo lang als ik kan. Ik ben nog steeds de ballerina in het muziekdoosje. Ik ben nog steeds een leerling van het ABC. Ik ben nog steeds mezelf.

Mijn moeder betaalt nog steeds mijn lesgeld en ze belt elke avond met meneer K en meneer Lucas om me terug op school te krijgen. ‘Bette heeft dat meisje niet geduwd. Ze is volkomen onschuldig. En je hebt geen wezenlijk bewijs dat mijn dochter de enige was die mevrouw Stewart plaagde.’ Ze gebruikte het woord ‘plagen’ alsof ik Gigi dik heb genoemd. ‘Desondanks hebben we een schikking getroffen met de Stewarts. Ze zijn ruimschoots gecompenseerd. Dus Bette zou terug naar school moeten kunnen zodra de lessen weer beginnen. De school kan zich niet nog een schandaal permitteren. Het Abney-fonds is altijd zeer vrijgevig geweest naar het American Ballet Conservatory en de Company. Het nieuwe gebouw is daar het bewijs van. Het heet nota bene Rose Abney Plaza!’ Ze liet geen pauze vallen zodat de persoon aan de andere kant van de lijn er geen woord tegen in kon brengen.

‘Maak eens een draai voor Yuli.’ Mijn balletjuf geeft niks om roddels en waarheden. Ze is gericht op praktische zaken, op het hier en nu.

Ik haal diep adem en adem uit als ze begint te klappen. De geur van mijn haarlak, poederig en zoet, vult mijn neus en de ruimte. Eventjes waan ik me weer voor de allereerste keer in Studio A. De zon schijnt volhardend door het raam terwijl ik aan een draai begin.

Ik ben een nieuwe Bette.

Een andere Bette.

Een veranderde Bette.

Vorig jaar is een waas van beelden waar ik niet meer aan wil denken. Als ik mijn brein laat wegdromen van mijn balletlessen, dan drukken de herinneringen zich door mijn gedachten heen als een bankschroef: twee solistenrollen verliezen, Alec verliezen, de aandacht van mijn balletleraren

verliezen, beschuldigingen dat ik Gigi voor een auto geduwd zou hebben en van school geschorst worden.

'Sneller!' schreeuwt Yuli. Haar geklap en geschreeuw smelten samen met mijn beweging. 'Vanuit die heup. Verlies je middelpunt niet.'

Ik kan het me niet veroorloven nog iets te verliezen. Mijn moeder wil me niet vertellen hoeveel de schikking met Gigi's familie haar gekost heeft of hoeveel meneer K rekent om mijn plek vrij te houden. Maar ik weet dat het meer geld is dan Adele gekost heeft tijdens haar jarenlange, intensieve privélessen met op maat gemaakte danskleding. Ik ben nu de dure dochter. Maar om de verkeerde redenen.

'Nu in tegengestelde richting.'

Ik blijf naar dezelfde plek in de spiegel kijken en draai mijn hoofd rond en rond. Het zweet druipt over mijn rug. Ik voel me een tornado. Als ik het voor het zeggen had, zou ik terugkeren naar het ABC en alles en iedereen die mij in de weg staat uitschakelen.

Over een week verhuist iedereen weer terug naar de campus. Eleanor zal in onze kamer gaan wonen. Míjn kamer. Ik zou daar moeten zijn.

Niet hier, in een kelderstudio die net zo goed een gevangenis had kunnen zijn. Niveau acht is het jaar waar het om draait. Dit is het jaar waarin we eindelijk alles mogen doen: ons eigen ballet choreograferen, door het land en over de wereld reizen voor het auditieseizoen, andere gezelschappen ontdekken. Maar het voornaamste en belangrijkste is dat de nieuwe artistiek leider van de American Ballet Company, Damien Leger, langskomt bij de balletlessen en bepaalt wie zijn nieuwe leerlingen worden. Slechts twee jongens en twee meisjes zullen het halen. Ik móét daarbij zijn.

Na mijn laatste pirouette duwt Yuli tegen mijn schouder. 'Klaar om terug te gaan…' Het is half een vraag, half een mededeling.

'Ja,' zeg ik, buiten adem. 'Ik ben er klaar voor.'

'Mevrouw Lobanova.' De stem van mijn moeder daalt de trap af en stuitert tegen de spiegels in de studio. Ze praat met een dubbele tong en direct voel ik de neiging om weg te duiken. 'Genoeg voor vandaag. Bette heeft bezoek.'

'Ja natuurlijk, mevrouw Abney.' Yuli verzamelt haar spullen en drukt een kus op mijn bezwete wang. Ik wil naar haar uitreiken, haar schouder aanraken, haar vertellen dat ze niet moet gaan. Maar ze is al weg voordat ik iets kan zeggen.

'Fris je op, Bette,' zegt mijn moeder zodra ik boven aan de trap sta. Ze hangt boven het keukeneiland en is halverwege een glas rode wijn. Ze wijst ermee naar boven, richting mijn kamer.

Ik ga naar boven en trek mijn balletpakje en maillot uit. Ik staar uit het raam en kijk over Sixty-ninth Street om te zien of er aan de voorkant een auto geparkeerd staat die ik misschien herken. Niets. Ik spring vliegensvlug onder de douche, trek een jurkje aan en loop de trap af. Justina spiekt door de schuifdeur in de woonkamer.

'Wie is het?' fluister ik.

'Een meneer van je school, denk ik. En een mevrouw.' Ze haalt mijn haar van mijn schouders en strijkt het glad. Haar vingers zijn warm, haar aanraking licht. 'Gedraag je als mijn brave meid, oké?'

Ik spiek door de deur voordat ik hem open. De achterkant van het blonde hoofd van meneer Lucas staart me aan. Ik stik bijna.

'O, daar ben je.' Mijn moeder wuift me naar binnen.

Ik adem diep in en uit, alsof ik in de coulissen sta en me voorbereid om het podium op te gaan. Ik loop de kamer binnen en ga tegenover hem zitten.

Een man als meneer Lucas komt niet zomaar onaangekondigd thuis bij je langs. Hij is met een dame die niet zijn vrouw is. Ze heeft een kapsel dat haar ouder doet lijken, intelligenter, minder ordinair. Ze wil waarschijnlijk dat mensen meer zien dan haar platinablonde haar en het feit dat haar shirt net iets te strak zit, waardoor haar grote borsten nog meer opvallen.

'Hallo Bette.' Ballerina's hebben meestal kleine borsten, dus ik heb geluk dat ik haar probleem niet heb.

'Hallo meneer Lucas.' Ik druk mijn nagel in een van de gebogen palissander armsteunen en laat een halvemaanvorm achter. Het zal niet lang duren voordat mijn moeder in deze stoel met hoge rugleuning voor de open

haard gaat zitten en Justina om haar avondwijntje vraagt. Ze zal met haar trillende, wijndronken vingers over de deukjes wrijven en het uitschreeuwen van woede.

'Dit is mijn nieuwe assistente, Rachel.' Hij gebaart naar de jonge vrouw. Ze schenkt me een lichte glimlach. Hij vouwt een dikke stapel papieren open en laat ze aan me zien. 'Je moeder heeft me dit laten zien.' Hij heeft de schikkingsovereenkomst vast. Alle dingen die ik Gigi aangedaan zou hebben staan daar zwart op wit. Het kleine lettertype laat alles er nog zieker, walgelijker en officiëler uitzien dan het eigenlijk was.

'Ik begrijp nog steeds niet hoe dit heeft kunnen gebeuren.' Hij fronst op dezelfde manier als Alec wanneer hij in de war is.

'Het spijt me,' flap ik eruit, want daar moest ik van de Abney-therapeut mee beginnen. Ik glimlach flauwtjes. Ik probeer hem te laten zien dat ik een andere Bette ben. Dat ik welke les ze me dan ook probeerden te leren heb geleerd. Dat ik klaar ben om terug te keren naar het normale leven.

'Weet je waar je spijt van hebt?'

'Dat ik Gigi heb gepest.'

Mijn moeder grijpt in. 'Dominic, we hoeven niet weer het hele voorval op te rakelen. Dat is vast niet waarom je hier bent.'

'Het is niet erg, mam. Ik neem verantwoordelijkheid voor mijn aandeel.'

'Alles is afgehandeld en je hebt niet…'

'Mam, het is niet erg.' Het voelt goed om haar net zo te onderbreken als ze bij mij zo vaak gedaan heeft. Ze neemt gehaaste slokken uit haar wijnglas en wuift Justina om met de fles te komen. Meneer Lucas' assistente schuift ongemakkelijk in haar stoel en trekt haar shirt recht. Meneer Lucas weigert het glas wijn en de dure kazen die mijn moeder Justina laat aanbieden.

'Je hebt geluk dat het niet dramatisch is afgelopen,' zegt hij op een zeer vriendelijke manier. De woorden doen meer pijn als ze me zachtjes raken. De pijn steekt lang in de stilte van de kamer.

'Mag ik terug naar school?' vraag ik.

'Nee,' zegt hij en zijn assistente kijkt me aan alsof ik een broos ding ben

dat elk moment kan breken. 'We hebben hier lang over nagedacht, maar we kunnen je nog steeds niet terug laten komen. Op dit moment niet.'

'Maar…' Mijn moeder veert op uit haar stoel.

'Wat is er dan voor nodig?' Mijn ogen boren zich in die van hem. Ik houd mijn lichaam volkomen stil, maar mijn hartslag hamert in mijn oren. Ik breng mijn borstkas omhoog en laat mijn schouders zakken, alsof ik zo uit deze stoel kan springen in de prachtigste vuurvogelsprong die hij ooit heeft gezien.

'Dit,' hij zwaait met de papieren, 'lost het niet op. Niet alles. Bij lange na niet. Ik begrijp jullie meiden niet. De jongens doen dit soort dingen niet.'

Hij heeft gelijk. Maar ik wil hem eraan herinneren hoe anders het is om een danseres te zijn. Om door de choreografen behandeld te worden alsof je volkomen vervangbaar bent, terwijl de jongens geprezen worden om hun unieke talent, om hun toewijding om een mannelijke balletdanser te worden terwijl de wereld dat misschien als onmannelijk ziet. Hij wrijft met zijn hand over zijn gezicht en geeft de schikkingspapieren terug aan mijn moeder.

'Ik heb Gigi niet geduwd.' Mijn woorden galmen door de kamer. Ze voelen zwaar, alsof het mijn laatste woorden zijn.

'Als je onschuldig bent, moet je dat maar bewijzen.'

Dat kan ik. En dat ga ik doen.